

Lời tác giả: Đây là nhán đánh và ý kián cá nhán cáa ngái viát mà thôi. Đúng hay sai còn tùy hoàn cánh, kinh nghiám và sá thám đánh cáa mái đác giá.

Hình minh họa

Cá Trán Tráng Kim, mát nháa giáo lái lác, mát hác giá danh tiáng và cũng là vá Thá Táng đáu tián cáa Viát Nam, đã viát trong bá sá “Viát Nam Sá Lác” (1925) vá tính tình, tá cách cáa ngái Viát Nam (nguyên văn – trang 7 tiáu mác “Ngái Viát Nam”) nhá sau:

“Vá đáng trí tuá và tính tình thì ngái Viát nam có cá tính tát và các tính xáu. Đái khái thì trí tuá mình mán, hác chóng hiáu, khéo chân tay, nhiáu ngái sáng đá, nhá lâu, lái có tính hiáu hác, tráng sá hác thác, quý sá lá phép, mán đáu đáo đác: láy sá Nhân, Nghĩa, Lá, Trí, Tín, làm năm Đáo Tháng cho sá ăn . Tuy váy, ván hay có tính tình vát, cũng có khi quá quyát, và hay bài bác nháo chá. Tháng thì nhút nhát, hay khiáp sá và muán sá hòa bình, nháng mà khi đi trán mác thì cũng có can đám, biát giá ká luát. Tâm đáa nông nái hay làm liáu, không kiên nhán, hay khoe khoang và áa tráng hoàng bá ngoài, hiáu danh váng, thích chái bái, mê cá bác. Hay tin ma tin quá, sùng sá lá bái, nháng mà ván không nhiát tín tôn giáo nào cá. Kiáu ngáo và hay nói khoác, nháng có lòng Nhân, biát tháng ngái và hay nhá n.”

Nháng lái nhán đánh vá ngái Viát này đã cũ trên 80 năm mà cháa tháy ai lên tiáng phê phán Cá là “không chính xác,” “sai lám,” “thiáu công minh,” “thiên vá” hay “sá nhác dân tác!” Nhiáu ngái còn cho là Cá có nhiát tâm muán thành thát vá chá ra nháng cái tát và cái xáu cáa ngái

mình để họ sinh họ chết, sống chết; họ xây dựng một thế giới lại trong sáng và tươi đẹp cho đất nước.

Đất nước vừa trải qua những biến cố nghiêm trọng, lòng người hoang mang, người vờ, suy tư... Người Việt trong nước cũng như họ người đã có rất nhiều bất khoan nhượng với vấn đề “mình phải nghĩ về mình thế nào?” hoặc “mình nên trả lại thế nào về dân tộc mình trong thế giới có người người ai quốc họ?” Trong bài nhận đề này, tôi xin phép theo bước chân của các Trần Trọng Kim để đóng góp một vài ý kiến cá nhân có thể còn rất phiến diện. Rất mong được quý vị để ý chỉ giáo thêm.

Trong thời buổi này, người Việt, chúng ta nên phải tù hào mà cũng chúng ta phải tù ti. Khi được hỏi mình cần trả lại cho đúng, đây đây, vừa phải, không được thừa ... là được rồi. Chúng ta nên nghĩ về mình, hay vênh vang người khác mà không hiểu được - Cần nói sự thật. Việt Nam cũng như mọi dân tộc khác, cũng có cái hay cái đẹp, cũng có cái xấu xa. Tù hào, hay tù ti, là ngay chính con người mình. Nếu mình thật sự nghĩ thì chúng ta biết mình là dân tộc nào, thiên hướng về phía nào.

Người Việt chúng ta có gì mà phải tù ti. Thế giới còn có nhiều nước họ, kinh sống họ Việt Nam nhiều: cộng sản bóc lột ban ngày, đi đêm để ngụy trang, dân đen bóc lột hành hạ tàn nhẫn họ, chính phủ để tài cai trị sự máu họ, xã hội bị phân hóa khủng khiếp họ, tham nhũng nhiều nước còn tàn tệ họ... (tôi không tiện liệt kê tên các quốc gia này vì vấn đề thế nhĩ!) Tóm lại, chúng ta có lý do gì phải tù ti mà chúng ta.

Người Việt Nam cũng chúng ta có gì quá đáng để tù hào. Tù hào thế nào được khi quốc gia bị bêu rêu mà nội là họ họ. Tù hào thế nào được khi quốc gia liệt kê Việt Nam trong danh sách các quốc gia đàn áp tôn giáo họ họ, tham nhũng họ họ, dân trí họ họ, dân chúng có nhiều câu hỏi họ họ là câu trả lời... Chúng ta nên sống có người sống nghĩ đến tiếng nói của họ họ và vang của Việt Nam, cái tài quân sự của người Việt, đánh thắng quốc gia Mông cổ; và mọi đây đánh thắng luôn một lúc 3 quốc gia. Trong vấn đề chiến tranh trong lịch sử này, tôi xin đề nghị một câu chuyện điển hình về đất VN tại Thái Lan mọi đây để quý vị suy gẫm. Đất VN đã trình bày một cách tù hào về Việt Nam với Quốc gia Thái Lan là:
“*Nước Việt Nam chúng tôi rất tù hào vì đã đánh thắng 3 quốc gia.*”

Quốc gia Thái Lan điển hình để trả lại đất VN là:

“*Nước Thái Lan chúng tôi cũng rất tù hào vì không phải đánh nhau với một quốc gia nào cả!*”
(nên biết Thái Lan cũng không phải đánh nhau với quân Mông cổ!)

Lịch sử Việt Nam hiện nay đã được viết dài dòng về công cuộc đấu tranh chống Pháp giành độc lập cho 25 (?) triệu dân Việt. Kẹt quẹt đưa đến việc thiếp cận dân Pháp đấu hàng sau trăn Diên Biên Phủ 1954. Đáng thời, lịch sử thế giới cũng ghi lại là Thánh Gandhi cựa nếm, giành lại độc lập cho 600 triệu dân Ấn Độ mà không phải đổ máu giọt máu nào. Ngay như thiên tài quân sự Tôn Tử (trong “Binh pháp Tôn Tử,” trang 4, Thiên thư 3 “Mưu Công”) đã định nghĩa thế nào là “Quân sự giỏi” như sau (nguyên văn):

“Đội phạm cái phép dùng binh, làm cho kẻ địch khuất phục trước mình là thế thượng sách, đánh nó là kém hơn... Thế nên bách chiến bách thắng cũng chưa phải cách sáng suốt trong sự sáng suốt. Không cần đánh mà làm kẻ địch khuất phục mới gọi là sáng suốt nhất trong sự sáng suốt.

Cho nên thế thượng sách trong việc dùng binh là lấy mưu lược để thắng địch, kẻ đó là thế thượng sách bằng ngoại giao, kẻ nào là dùng binh thế thượng sách, hạ sách là tận công thành trì... Cho nên người giỏi dùng binh, thế thượng sách để đánh quân mà không phải giao chiến, đoạt thành mà không cần tận công, phá quân mà không cần đánh lâu, nhất định phải dùng mưu lược toàn thắng mà thế thượng sách trong thiên hạ, quân không mệt mỏi mà mình giành được thế thượng sách hoàn toàn.”

Như vậy, “thế thượng mà không phải đổ máu giọt máu nào!” mới gọi là giỏi. Chưa còn phải nói về vai trò nhân mạng để giành phóng vài chục triệu nhân mạng thì không biết phải nói hay không nào?... Cũng nên biết thêm, thế cận dân Pháp mặc dù không bị thua trận ở Algeria, nhưng thế cận dân Pháp đã phải để đấu tranh để độc lập cho Algeria (hoàn cảnh quốc gia này bị Pháp đô hộ gần 100 năm hoàn cảnh của Việt Nam) vì chính sách thế cận dân đã bị xem là lợi thế, bị quốc tế phê phán...

Hiện nhiên, nhiều người ngoại quốc đã có sự nhận xét thành kiến về người Á châu nói chung (và người Việt Nam nói riêng) là hay ăn cướp vặt, lợi dụng biển, cướp bóc, thiêu hủy sinh... thì mình cũng giỏi thích với họ là dân tộc nào cũng có kẻ thế này người khác. Họ có gặp kẻ tàn sát dân tộc mình (phần lớn vì vấn đề thông tin giao tiếp, không biết họ có thành thế hay không?) như là: “À! Anh thuộc về dân tộc về vang như thế của thế giới...” Thì cũng thế thế giới thích với họ là bây giờ là thế kỷ 21 rồi, nhưng chuyện đánh nhau không còn thời đó đã xưa rồi, bỏ qua đi tám, lớp lớp cũng chẳng có ích lợi gì. Nhưng “về vang” đó không thế thế nhiên mang lại no ấm, hạnh phúc hơn cho dân tộc...

Tài hào dân tộc

Tên: Trần Văn Giang

Thị trấn Hai, 11 Tháng 1 Năm 2010 11:16

